

Be-LeeF

Motivatatie Anke de Glopper

Het is 2016. Anke gaat voor het eerst naar Portugal voor een “Beleef” behandeling. Voor deze behandeling moet zij een motivatie schrijven. Zij beschrijft hoe haar leven er over 10 jaar uitziet met en zonder eetstoornis. Hoe hard heeft zij gevochten om te kunnen genezen en hoe schrijnend pijnlijk is het dat zij 2026 niet gehaald heeft en haar leven er voor een groot deel uitzag zoals zij hieronder beschrijft.

22 februari 2026

Het is een kille regenachtige zondag, zo’n dag waarop het lijkt dat de wereld huilt. Zo’n dag waarop je het liefst met een deken op de bank thuis blijft, jezelf begraaft in kussens met een grote pot thee en een veel te foute serie. Veilig. Binnen. Warm. Geborgen. Niets is minder waar voor deze vrouw. Het is vier uur, vroeg in de ochtend, ze ontwaakt van haar schelle alarm. Terwijl ze op haar tenen over de koude vloer schuifelt, voelt ze koude wind over haar magere rug waaien. Huiverig trekt ze de badkamerdeur open en bekijkt haar lichaam in de spiegel. Ze knijpt in haar wang, buik, benen, buik, billen. “Walgelijke koe, zwijn, lui varken. Vandaag ga je boeten. Verdien je waardigheid terug. Vuile trut.” De vrouw draait de douche aan, snakkend naar warmte, maar lij(ei)dend door dat ander. Het koude water stroomt over haar uitgeputte lichaam. Met een schuurspons schrobt ze haar lichaam schoon, de walging moet er af, ondertussen bedenkt ze haar sport- en eetregime van de dag. Snel trekt ze haar sportkleding aan en trekt de voordeur open. Haar adem schokt, de kou dringt tot al haar organen binnen. Ze begint aan haar dagelijkse rondje, de weg glibbert van de gevallen sneeuw en ze valt op haar rug. De zenuwpijn giert door haar lichaam. Ze staat op, tranen stromen over haar wangen, ze voelt zich zo eenzaam, zo kil, zo wanhopig en zo op. “Doorrennen trut, stoppen is voor watjes. Jij wilt eten, dan moet je dat eerst verdienen.” Strompelend langs de huizen, ziet ze dat de wereld langzaam wakker wordt. Ze tuurt naar binnen. Haar hart breekt van eenzaamheid, als ze gezinnen gezellig samen ziet zijn. Er wordt gelachen, gegeten en gepraat. Het wordt steeds lichter buiten. Ze rent steeds harder, ze moet naar huis. “Ren, trut, ren, snel dat hol van je in, de wereld wil jouw waardeloosheid niet zien.”

22 februari 2026

Het is een kille regenachtige zondag, zo'n dag waarop het lijkt dat de wereld huilt. Zo'n dag waarop je het liefst met een deken op de bank thuis blijft, jezelf begraaft in kussens met een grote pot thee en een veel te foute serie. Veilig. Binnen. Warm. Geborgen. Iets wat eerst onwerkelijk leek, is voor deze vrouw mogelijk. Het is vier uur, vroeg in de ochtend, ze ontwaakt door gehuil. De vrouw glimlacht, ze had hem al verwacht. Ze duwt de dekens van haar af en met een vluchtige pas spoedt zij zich naar de kamer van Daan. Als ze de deur opendoet verwarmt de kamer zich met zijn grote glimlach. Zijn armpjes reiken uit naar de vrouw en terwijl ze hem oppakt voelt ze zijn warmte tegen haar lichaam. "Kleine dondersteen, weer lekker vroeg ben je! Kom, snel bij papa kruipen." Voorzichtig tilt ze de dekens op en legt Daan tussen hen in. Ze aait hem door zijn blonde krullen en langzaamaan valt hij weer in slaap. De vrouw kijkt dankbaar opzij. De twee grootste liefdes van haar leven liggen naast haar. Vier uur later wordt zij wakker door de lucht van verse broodjes. "Ssst, stil doen hé, we gaan mama verrassen." Met onder één arm een eigenwijze peuter en onder de andere arm een picknickmand springt hij op het bed. Genieten en samen. Na een uitgebreide baddersessie, met bubbels tot aan de plafond, lijkt het buiten op te klaren. Ze pakken de kinderwagen en trekken hun jassen Voordat ze naar buitengaan, legt hij zijn hand op haar dikke buik en kijkt verliefd in haar ogen. "Als ze maar op haar moeder lijkt," De vrouw slaat een arm om haar man en trekt de deur open. "Hallo wereld, hier ben ik."